

dmi v monogamni heteroseksualni zakonski zvezi, ki pač zajema vse aspekte družbene in hkrati biološke reprodukcije, torej predvsem proizvodnje ljudi, je ob vsej številnosti doslej znanih modalitet vsaj v meščanski epohi vendarle razmeroma stabilna. Upošteva je dejstvo, da je z njo predvsem regulirana seksualnost, vzreja in vzgoja otrok, da je posameznikova skrb za družino in njeno dobrobit realna vez, ki ga vpenja v zunajdružinska družbena razmerja, je nenehno opozarjanje ideoloških agensov na potrebo po varovanju družine razumljivo in prav tako stalno kot sam obstoj družine.

Konture sklopa ideoloških predstav, ki podpirajo slovensko potenciranje problematike družine v času po spremembi političnega in ekonomskega sistema, se nam lahko v grobem pokažejo že na ravni predteoretskega soočenja samih ideoloških pojmov in na ravni relativizacije političnih izjavljanj z majhno pomočjo zgodovinskega spomina. Že takšen povsem površen vpogled nam lahko pomaga klasificirati ideologijo, ki se očitno skuša oblikovati kot vladajoča ideologija, čeprav uvrstitev v takšno klasifikacijo sicer ni edini in končni namen našega razpravljanja. Zatrjevanje, da je socialistični režim domnevno zanemarjal družino, da jo je razvrednotil, pripeljal v krizo ipd., kar je vse skupaj izhodišče obljubljanе rekonstrukcije družbe tudi na ravni intimnih razmerij, je očitna dedukcija iz širše opredelitve, po kateri komunistični režim ni bil nič drugega kot sistem zatiranja, uzakonjene nemorale, oviranja posameznikove sreče in svetovnonazorskega terorja partijskega enoumja. Po deduktivni logiki potem kajpak sledi, da je ta »v celoti gnili sistem« ogrozil in prizadel tudi vse svoje dele, med njimi še posebej družino, menda pa bi se morali zahvaliti vrojenemu smislu slovenskega človeka za moralno razsojanje in trdoživosti elementa krščanske kulture v narodni skupnosti, da katastrofa na področju ohranjanja družinske skupnosti ni bila večja. Iz tega je razvidno, da je osnovna ideološka zameglitev posredovana s pojmom vrnitve.

Podobno kot se je ob zori velikih družbenih sprememb ob koncu socializma prva demokratično izvoljena oblast desnega političnega zavezništva *Demos* zapletla v problem »vrnitve nepravilno odvzete lastnine«, se je na drugi, simbolno obteženi ravni, zapletel tudi problem vrnitve družine na stanje pred začetkom domnevno razdiralnega početja komunistov. V primeru poudarjanja vračanja nacionalizirane in zaplenjene lastnine je bilo očitno, da je prav ta zastavek blokiral uresničitev ponovne uzakonitve zasebne lastnine prav na tistem področju, kjer naj bi ta bila dejavna in po pričakovanju bolj učinkovita kot tako imenovana družbena lastnina. Proces lastninjenja v sferi produkcije, na področju lastnine zemlje, pa tudi na področjih drugih bolj kompliciranih lastnin, ni mogel steči niti toliko, koli-